

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

III. Locus ille malè trahitur ad Regis immunitatem, ne possit excommunicari. Explicatur Gregorij propositum, ut prima divisio regni non infringeretur, ex Agobardo. Epistola hujus nomine edita est ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

nicatus abiret; quam aliter se habeat antiquorum canonum auctoritas.

III. Hic locus laudatur ab eruditissimo viro Francisco Pirhæo, ut doceat Regem Francorum excommunicatione necesse non posse, atque ita visum Episcopis Galliarum. At illi excommunicationem non solum à Rege, sed etiam à seipsis avertunt, excipiuntque eam ab antiquis canonibus alienam esse. Quod aperte demonstrat non agi de privilegio Regis Galliarum, nisi asserere velimus, privilegium illud, quod aliunde probatur, antiquis canonibus sancitum esse. A facto ergo, non autem à personis, pendet hujus excommunicationis inutilitas. Discimus autem ex Agobardo Lugdunensi Episcopo, qui à filiorum partibus stabat, quid Gregorius moliretur, nempe primam divisionem Imperij, quæ jurejurando procerum & subscriptione apostolicæ sedis firmata erat, in pristinum statum restituere voluisse, excommunicatione in contumaces lata. Si enim, inquit Agobardus in epistola ad Ludovicum, quod vestra voluntate & potestate cum consensu totius Imperij vestri factum est, & possessa in apostolica sede roboratum, hoc vult in pristinum reducere statum, satis rationabilis & opportunus est ejus adventus, id est, Gregorij. Id verò liquidius ex ipso Gregorij epistolæ fragmento colligere licet, quam Papius Massonus, eumque secutus Goldastus, sub nomine Agobardi ediderunt; cum revera sit, non Agobardi, sed ipsius Gregorij epistola, Episcopos qui à Ludovico stabant objurantis; ut è lectione epistolæ nosprehendimus. Etenim tractatus ille De comparatione utriusque regiminis, Agobardo inscriptus, complectitur epistolam Agobardi Ludovicum hortantis ut Papæ monitis pareat, deinde epistolæ Gregorij ad Episcopos Galliarum fragmentum, & rationes exauctorationis Ludovici. Epistola autem sententia expendenda est, tum ut Gregorij esse conficiamus, tum ut Episcoporum Gallicanorum mentem explicemus, & à Papiro Massono capita aliquot Libertatis Gallicanæ ex hac epistola malè asserta refellamus.

IV. Res ita se habet, ut colligitur ex verbis epistolæ Gregorij. Gregorius monuit Episcopos Gallicanos de suo adventu in Galliam, quò se adventantem exciperent. Respondent illi, se Pontifici occursum fuisse, nisi sacra jussio imperialis prevenisset, qua scilicet à Ludovico prius evocati erant. Refert ille, primò, in præfatione epistolæ ab iis peccatum, quò diversis nominibus se nunc Fratrem, nunc Papam appellassent, dum congruentius esset solum ei paternam reverentiam exhibere. Deinde jussionem pontificiam

æquè sacram illis videri debuisse ac imperialem, imò prius illis redditam fuisse. Ceterum è Gregorio Nazianzeno docet majus esse regimen animarum, quod est pontificale, quàm imperiale, quod est temporale. Si verò ad Imperatorem accedere velint, monendum ab illis esse ut sciat se ovem esse gregis à Christo Pontifici consignatam, quemadmodum Gregorius Magnus Imperatorem olim commonefecerat. Quod sit Principis officium, ex Augustino edocendum Ludovicum. Exprobrat deinde Episcopis inconstantiam, quòd se de Pontificis adventu lætatos, & statim ex quorundam relatione magno mœrore affectos, scriberent. Adjungitis, inquit, dicentes nos venire propter quandam presumptuosam & omni ratione carentem excommunicationem, & admonetis nos nimis involutis & confusis sermonibus & sensibus, ut neque nostra voluntate neque alterius hortatu prorumpamus; eo quòd, ut dicitis, pertineat ad injuriam & dehonestationem imperialis potestatis, & ad Domini rationem & reprehensionem nostre auctoritatis. Hic locus, quemadmodum & reliquis totius epistolæ contextus, evidenter ostendit Gregorium de seipso loqui, & præterea alienam visam esse excommunicationem, quòd ad imperatoris auctoritatis imminutionem tenderet, ac si secundà divisione liberis suis paterna pietas consulere non potuisset, civilisque potestas in familia sua eriscunda ab ecclesiastica potestate legem accipere deberet, cum Christus ipse fratres repulerit hoc dicto: Quis me divitem constituit inter vos? Respondet tamen Gregorius, ad dehonestationem imperialis potestatis magis pertinere opera digna excommunicatione à Ludovico patrata, quàm ipsam excommunicationem. Mox subdit: Illud flagito, ut dicatis quomodo potest fieri ut manente apostolica sedis honore, mea tantum persona in causa reprehensionis & vituperationis remaneat. Nullomodo enim fieri potest ut si is qui locum B. Petri tenet, exhonoratur sine crimine, dum taxatur, cathedra ejus honorata permaneat. Ex hoc etiam loco probatur hanc epistolam esse Gregorij, distinctionemque illam sedis & Pontificis eo seculo ignotam non fuisse, cui assentitur Gregorius; dehonestarique posse Pontificem absque injuria sedis non distiterit, si crimini sit obnoxius. Quia verò urgebatur Gregorius ab Episcopis ratione fidei quam sacramento suo Ludovico dederat, unde perjurij labe aspergi posset, non ait aut negat juramentum à se præstitum, cum eo tempore fides fœderis & protectionis, etsi fortasse nulla hominij, tunc à Pontificibus Imperatori daretur; sed docet à se perjurium vitari, etiamsi jurasset. si Prin

G g ij

Agobardus in li-
bra de comparatione
regiminis regni &
ecclesie cap. 4.

Fide Baluzii & Ne-
ta ad litteram il-
lum Agobardi.

* Vide Additio-
nem in calc. hujus
capituli